

බුදු කථාව

"වරෙං අදවත් ස්වෙලා පාරක් දාන්න යමං. අමුවෙන් හිටිය කල් මදිද දැ?"

මිතුරන්ගේ වදයෙන් බේර මම කුඩියට ගිංගි. ඔවුන්ගේ මේ මවු-පෙරැන්ගේ මා අවුරුදු. මිතුරන් හා පිරිසිදු වී සිමපේසියමට රෙඩි වෙන තුරු මම සනී අත්ත හැලල ලියමි. මතු දැක්වෙන්නේ ඒ ලියු හැල්ලයි.

සුරාව ඉමහත් හිස්ටෝරිකල් අගයකින් හෙබි, උන්මාදැනියවු ආකර්ෂණීය වූ යමකි. එකවර මරණය ද විනෝදය ද නිෂ්පාදනය කරන මි තොමෝ, රකි වෙසගන පේ දෙතොල් අහින් ඇතුළුව, බමන ඉමු ඉමක ආලප් ස්වරයකින් මත් සිහින සාදා, සුළුය හා එක්ව අභියසක ලෙස බැස යන්නී- සුරා විරෝධීන්ගේ බලවත් විරෝධයට උක්ව තනනම් වන්නී- බේබදු රසවතුන්ගේ විප්ලවයට ගින්න අවුළුවයි.

මතට හිත හෙයින් හිතට මත් වෙන්නට නොහැකිව සුසුම් හෙලන්නේ කෙතරම් ද? පුර පේය හද අහස් ගැබ හිදු ඔව්වම් හිතානගද්දී, රජ අණින් වැසුණු සුරා සැල් අබ්බුවෙහි වාට්ටුව පිටව සුරා පවසින් ඇලලි ඇලලි, සදාචාරය නැමති කෙහෙල්ලට සාප කරන්නේ කෙතෙක් වේද?

හාමුදුරුවන් දෙන පන්සිල්වලින් බේබදුන් කැමීම එක පස්වෙති එකය. එය ඇහෙද්දීන් ඔවුන්ගේ ස්නායු ප්‍රාණවත් වෙයි. සුරාමේරය මද පමණට ගත්තාට කමක් නැ කියා බුදුන් වහන්සේ දේශනා කොට අවසාන වූ ඔවුන් අදහසි.

(එපේස පමා - මද පමණට)

උන් නම් පමණ ගින්නෙන් උන්ගේ ඇති කාපාළ බේබදු කමටය. එහෙත් හින් අධියක් දමා ගත්තාට ඒ හැටි අවුලක් නැති බව බව නොකිවුවාට කවුරුන් දකී.

සුරා පොදක් මා කොල ගැ පමණින් සුරා සොබෙකු වේදෝ

-පුත්තිරි සොයිසා

මෙක මතා දෙයියන්ගේ සුමිහිරි පානේ

-බෙල්

මිමාර බයිසාමි කීවේ ස්ත්‍රිය, සුරාව සහ ගිතය ජීවිතයේ අරුත බවයි. ජීවිතයේ සත්‍යය වශයෙන්ම පවතින්නා වූ හිටැස සුරාවෙන් පුරවා දැමිය හැකිද?

සුරාවෙහි අගයන් එහි ඇති මනා සුවයන් බොන උතුමෝ මිසක් නොබන දුදනෝ නොදනින්

-සුරා මාලය

බොන එකක් මැරෙන්නවා- නොබොන එකක් මැරෙන්නවා..!

-නන්දියේ පියදාස අධියා

සුගත් දම්මිගේ බුට එක දිව්වා ගන නොහැකිව බේබදුගේ විය. ඒ බේබදුකම කෙබදු එකක්දැයි සොයා බැලිය යුතුය. සැබෑ ආදරය සහ අරක්කු අතර ඇත්තේ කෙබදු කෙහෙල්ලේ සම්බන්ධයක්ද? බිම සාධාරණීකරණය පිණිස බේබදුන්ටම අනන්‍ය සාධාරණ හේතු තිබේ. ඒවායින් ඇතැම් ඒවා මාරෙට සොදුරුය. ඇතැම්වා මාරෙට රැඩිකල්ය. මෙන්න බලන්න.

"ඔව් මං බොන්නා. මේ වෙන දේවල්වල හැටියට කෙනෙක් සිහියෙන් (අමුවෙන්) ඉන්න නොහොමද?"

බිවුවට පස්සේ කටවත් කරදරයක් නැත්නම් කොච්චර බිවුවත් අතික් එවුන්ට ලපා ද කියා හිතන ගිණිට සමපන්න බේබදුන් ද සිටිති. දළ ජාතික ආදායමින් විශාල ප්‍රමාණයක් අරක්කු සහ සිගරට් විකිණීමෙන් ලැබෙන රටකට එබදු ප්‍රගතිශීලී බේබදුන් අවශ්‍යය. බාර එකකට ගිහිං කාලක්-ක්‍රියා කරලා... ඡේප් එකේ සිදුකළ ගහගෙන... වෙරි හිදුනනම් ගෙදර යන බේබදුන් ප්‍රමාණය වැඩි කර ගැනීමට උත්සාහ ගැනීම අරක්කු තනනම් කෙරෙහිව වඩා ප්‍රායෝගික දෙයකි.

නිශ්චිත ලෙසම මරණයෙන් කෙළවර වෙන මේ ජීවිතය තුළ නොබී ඉන්නේ ඇයි? ලැබිය හැකි පිළිතුරු එක නැතකට ගනිමු.

1. සිරෝසිස් හැදෙන නිසා.
2. ලිංගික ශක්තිය හීනවන නිසා.
3. කාණුවල වැටී නිදන විට බල්ලන් මුණ ලෙව් කරන නිසා.
4. සදාචාර විරෝධී නිසා.
5. මත්පැන් සමාගම්වල ප්‍රාග්ධනය ඉහළ යන නිසා.
6. කබරයා යන නිසා.
7. පටි පනට කෙළවෙන නිසා.
8. බෝම්බ හොයාගැනීමට සිහියෙන් සිටිය යුතු නිසා.
9. කාට හරි බය නිසා.
10. මහින්ද වින්තනය නිසා.

මබේ පිළිතුරු ඔබම හොයාගන්න. මගේ පිළිතුරු

බිවුවට පස්සේ කටවත් කරදරයක් නැත්නම් කොච්චර බිවුවත් අතික් එවුන්ට ලපා ද කියා හිතන ගිණිට සමපන්න බේබදුන් ද සිටිති. දළ ජාතික ආදායමින් විශාල ප්‍රමාණයක් අරක්කු සහ සිගරට් විකිණීමෙන් ලැබෙන රටකට එබදු ප්‍රගතිශීලී බේබදුන් අවශ්‍යය. බාර එකකට ගිහිං කාලක්-ක්‍රියා කරලා... ඡේප් එකේ සිදුකළ ගහගෙන... වෙරි හිදුනනම් ගෙදර යන බේබදුන් ප්‍රමාණය වැඩි කර ගැනීමට උත්සාහ ගැනීම අරක්කු තනනම් කෙරෙහිව වඩා ප්‍රායෝගික දෙයකි.

නන්දකා යයි.

"බුදු තාත්තෙ බොන්න එපා"

මා ආදර බේබදුනි, සමාවෙන්න.

ඔබ සමග එක පෙළට හිට ගැනීමට මම බැරිය. ඔබ යන්න. ගිහින් එන්න. මම අමුවෙන් මෙහිම, මේ කුටියෙහි ම රැඳෙමි.

"හා හා උබි හිටාං ඒතා. මෝඩියා!"

මිතුරෝ පිටව ගියහ.

මම රාක්කයෙන් ගෙන මහබෙල්ලනගේ රුබයිසාව කියවන්නට ගනිමි.

පෙර;

මහ රජු

ඉස තබා

නින්දට වත් නැත

දැන්;

වල් බුරුවෝ

අධි තබා

ඇවිදින

බේබදු-චග්ගය

1956 වසරේදී සිංහල භාෂාව රාජ්‍ය භාෂාව කිරීමට ගත් දේශපාලන තීන්දුව ශ්‍රී ලාංකික අපට රසි සේ ඉංග්‍රීසි බස අවශෝෂණය කරන්නට බිහි වරම අවහිර කරන දැරැයි මම සිතමි. එය ශ්‍රී ලාංකික දරුවන්ගේ ජාත්‍යන්තර කටහඬට විලංගු දැමීමක් විය. එහෙත් එම දේශපාලන තීන්දුවට උරුක් දේශපාලන භාසකයින් තම දරුවන් විදේශගත කොට ඉංග්‍රීසියෙන් අධ්‍යාපනය ලැබීමේ වරම උදාකර දුන්නේය.

බලය ලබා ගැනීම උදෙසා වන දේශපාලන සටන් පාඨය කුමක් වුවද තම දරුවන්ගේ ඉංග්‍රීසි අධ්‍යාපනයේ වර්තමාන එම දේශපාලනඥයින් දැන සිටියේය. එම අවටකභාවය තම ගෙවත්තේ හතරමැයිමට පමණක් සීමා වීමේ අභාග්‍ය තවමත් රට ගෙවමින් සිටින බව මගේ හැඟීමයි.

ඒව් හාමික උගතුන් ශ්‍රී ලාංකික සමාජයෙන් වැදවීමට උක්ව දේශපාලන තීන්දුව සෘජු බලපෑමක් විය. ප්‍රතිඵලය වූයේ ඉංග්‍රීසි බස උගෙනීම උදෙසා අමතර බරක් යොමුකර පාඨයට සිදුවීමයි. එම තත්වය "කඩිබි දත්, නොදත්" ලෙස පැහැදිලි පත්ති බේදීමක් ද සමාජය මත නිර්මාණය කළ අතර "කඩිබි" නොදත් වූ සමාජයේ පසුපසට තල්ලු කිරීමට "කඩිබි දත්" වූත් එය අවිශ්‍ය කරගත්හ. අදත් නුවන තනත් ඉංග්‍රීසි වටහොත් වුවත් වෙනුවෙන් ඇරෙන දොරවල් නුවන ඇති එහෙත් ඉංග්‍රීසි නොදත් වුවනට විවර නොවේ.

ඉංග්‍රීසි දැනගැනීම යනු සුද්දන් කොපි කරමින් තනා කිරීමයි සිතන පිරිසක්ද අප අතර වෙති. එනම් ඇක්සන්ට් (accent) එක තිබේ නම්

"කඩුව" මැරීක්

මුහු ඉංග්‍රීසි බස පිළිබඳ නිපුණතෙකැයි සිතන බව පෙනේ. එබැවින් නිසි වීරණය සහිත බස කතා කරනු වෙනුවට ඔවුහු "ඇක්සන්ට්" එක කොපිකර කතාකිරීමට පෙළඹෙති. මෙම මෝඩ පිළිවෙල මීට ඉංග්‍රීසි බසෙහි දිගු පළල පිළිබඳව නිසි ඉගෙනුමක් ලැබීම ඔවුන් අතින් ගිළිහී ගොස් තිබේ. ජාත්‍යන්තර භාෂාවක් ලෙස එහි ඇති වැදගත්කමත් ඉන් යා හැකි දුරත් පිළිබඳ සවිඥාණකභාවයක් ඇතිකරගැනීම වූ කළ මෙම සහග්‍රයේ අප වැනි ක්‍රම සමාජයන්ගේ සජීවීභාවය රඳවාගැනීම උදෙසා බෙහෙවින් ඉවහල් වන බව මම සිතමි. ඉංග්‍රීසියේ ඇති වැදගත් භාවයට මුල්ව මේ බස නොවැදගත්කොට සැලකීම මෙහිමින් අදහස් නොවන අතර තම මව්බසට තම මවට සේ ළං විය යුතුය. එහෙත් තම දරුවන්ට සිංහල බස නිසි ලෙස කතා කළ නොහැකි බව අනිමානයෙන් යුතුව පවසන ඇතැම් දෙමව්පියන් මට ඔස්ට්‍රේලියාවේදී හමුවී තිබේ. එය ආඩම්බරයට කරුණක් නොව ලැජ්ජාවීමට කරුණක් බව ඔවුහු නොදැනීම දියුණු ජාත්‍යන්තර සමාජයකට පැමිණියද තම නොදියුණු මානසිකත්වය ප්‍රදර්ශනය කිරීමයි.

ඉංග්‍රීසි කතා කරන සමාජයක ජීවත්වීමෙන් ඉංග්‍රීසි බසට දරුවන් පුරුපීම අරමුණක් නොවේ. අරමුණ ඉංග්‍රීසි පමණක් දැනගැනීමයි. අමතර භාෂා පිළිබඳ ඥාණය නූතන ලොව තුළ සුවිශේෂ කුසලතාවක් ලෙස ඇගයීමට ලක්වන්නකි. එහෙත් අපගේ ඇතැම්

වූයේ ඔවුන් ඉංග්‍රීසි බසින් සිය ප්‍රතිභාව මුදාහල බැවිනි. එමගින් ඔවුන්ට සිය මාතෘභූමියේ උසස් අධ්‍යාත්මය හා ඉහළ ප්‍රතිභාව ලොවට දැනෙන සේ කියන්නට හැකිවිය. ඔවුහු ඉංග්‍රීසි බස මැරීපත් පොල්ලක් කර නොගත්හ. තම මව් බස වතුර ලෙස භාෂණයේදීන් ලේඛණයේදීන් භාවිතා කළ මුහු ඉංග්‍රීසියට නොබියව මුහුණ දී එහි ගැඹුර ප්‍රකාශණ ශක්තිය උකහා ගත් අතර එය සිය නිර්මාණාත්මක සන්නිවේදනය උදෙසා ජගත් යාත්‍රාවක් කරගත්හ. කළ යුත්තේ තම මව්බස අමතක කොට ඉංග්‍රීසිය වත්දකා කිරීම නොව ඉන් වැඩි ගැනීමයි.

ලොව ඇති ඉතා ඉහළ ප්‍රකාශන ශක්තියක් සහිත බසක් ලෙස සිංහල බස සැළකේ. එය ඉංග්‍රීසි බසින් යටපත් කළ යුතු නොවේ. අප කළ යුත්තේ සිංහල බසින් සංවිතගත කොට ඇති අපගේ විකිණි පාරම්පරික ඥාණයත්, සංස්කෘතික හරයත් එක්රැස් කිරීම උදෙසා සිංහල බස යාත්‍රාවක් කරගෙන එය ජාත්‍යන්තර ලොවට මුදාහරින වස් ඉංග්‍රීසි බස ප්‍රචල ලෙස භාවිතා කිරීමයි. එහෙත් අද සිදුවන්නේ සිංහල දු කිසි ලෙස නොදත් තොරොම්බල් ඉංග්‍රීසිකාරියන් වටට ශ්‍රී ලාංකික දරුවන් පත් කිරීමයි.

ඉන් ඔවුන් ගලවා ගැනීමට නම් පළමුව ඉංග්‍රීසි බස ආභරණයක් කොට ඔවුන්ගේ කරට දමනවා වෙනුවට එය ප්‍රබල සන්නිවේදන මෙවලමක් ලෙස පරිහරණය කරන අයුරු ඉගැන්විය යුතු වා සේම තම මව් බස පිළිබඳ ඔවුන්ගේ දැනුම වර්ධනය කළ යුතු වේ. උපන් දිනයට ඔවුනට පිරිනමන සරුවර්තනලත් මල්ල වෙනුවට ඔවුන්ගේ රසවත්දනය හා භාෂා ඥාණය වර්ධනය වන උසස් කෘතියක් පිළිබඳව මතුකර ගත හැකි වෙතොත් මෙම කාර්යය වතරම් අපහසු නොවන බව මම සිතමි.